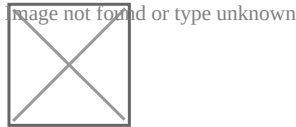

Ιερομόναχος Γαβριήλ Διονυσιάτης (1886 - 24 Οκτωβρίου 1983)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Γαβριήλ Διονυσιάτης, ο πολυσέβαστος ηγούμενος των ηγουμένων (φωτ.D.Lytle)

Ιερομόναχος Γαβριήλ Διονυσιάτης, ο πολυσέβαστος ηγούμενος των ηγουμένων (φωτ.D.Lytle)

Μία εξέχουσα μορφή ηγουμένου που με το κύρος, τη γνώση, τη διάκριση και την πνευματικότητά του κυριάρχησε στον αθωνικό εικοστό αιώνα. Υπήρξε ηγετική μορφή του Αγίου Όρους, χαρισματούχος Γέροντας, διακριτικός Πνευματικός, γλαφυρός συγγραφέας, ελκυστικός ομιλητής, εξάίρετος αρθρογράφος κι επιστολογράφος, ακούραστος άνθρωπος, υπομονετικός μοναχός, ονομαστός Διονυσιάτης, υποδειγματικός Αγιορείτης. Η δράση του αξιόλογη, η αγάπη του στον ιερό τόπο μεγάλη, η γνώση της ιστορίας του καταπληκτική, η μέριμνά του για την ιδιαιτερότητα του υπερχιλιόχρονου αθωνικού μοναχισμού και των δικαίων των υπερχιλίων αζύγων σημαντική. Η ευφυΐα του, η απέραντη μνήμη του, η χαριτολογία του, η διάκριση, η πίστη, η θεοσέβεια, θεοφοβία, φιλοθεία, φιλαδελφία και φιλανθρωπία κοσμούσαν τον αιωνόβιο «παππού» μας.

Από τον Μεσενικόλα Καρδίτσας ήλθε το 1910 στη μονή Διονυσίου. Νέος τοποθετήθηκε οικονόμος στο μετόχι της μονής του Ορφάνι Παγγαίου. Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο αιχμαλωτίστηκε για την εθνοθρησκευτική του δράση και μεταφέρθηκε όμηρος στη Βουλγαρία. Μετά την απελευθέρωσή του επέστρεψε στη μονή της μετανοίας του. Το 1936 εξελέγη ηγούμενος της μονής του, θέση που διατήρησε επί μία ολόκληρη τεσσαρακονταετία. Ως ηγούμενος ανέπτυξε μεγάλη δράση για την εξωραίιση της αγαπητής μονής του, την καταλογράφηση του κειμηλιακού της πλούτου, την επάνδρωση και την προβολή της με τις μυρίπνοες γραφές του. Τη μονή του κατέστησε πρότυπο αυστηρό κοινόβιο.

Ανεπαύθη εν Κυρίω ήσυχα και ειρηνικά, υπομένοντας ασθένειες και γεράματα, στο νοσοκομείο της μονής, με τη φροντίδα των καλών μοναχών του. Εκεί τον γνωρίσαμε κι εμείς οι ανάξιοι θαυμάζοντας τον ωραίο λόγο του, το σπινθηροβόλο πνεύμα του και το πολύ ενδιαφέρον του για τη μονή του και το Άγιον Όρος. Μέχρι τα τέλη του διατηρούσε πλήρη διαύγεια πνεύματος κι έδινε σοφές συμβουλές στους επισκέπτες του από την πολύτιμη πείρα του και τις πολλές του γνώσεις. Η

εξόδιος ακολουθία του θύμιζε αναχώρηση οσίου: επίσκοποι, ηγούμενοι, ιερείς, ιεροδιάκονοι, μοναχοί, καθηγητές, αξιωματούχοι εξήραν το ήθος του, το κύρος του, την προσφορά του. Ως ομιλητής, ιεροκήρυκας, εξομολόγος και συγγραφέας διακρίθηκε άριστα.

Γράφουν περί αυτού: «Εις των σημαντικωτέρων εκπροσώπων της συγχρόνου μοναστικής ζωής, ου μόνον της εν Άθω αλλά και της εν Ελλάδι καθόλου, διακρινόμενος επί αγιότητι βίου, διοικητική ικανότητι και συγγραφική δραστηριότητι ... Εν τω προσώπω του η μονή εύρεν εξαίρετον ιθύντορα και πνευματικόν, ώστε σήμερον να θεωρείται αύτη εν τη επικρατεία μία από τας μονάς, τας ισταμένας εις το ύψος των πα-ραδόσεων της Ορθοδόξου Εκκλησίας ... Ο Γαβριήλ είναι μία φωτεινή παρουσία και ως τοιαύτη πρωτοστατεί εις πάσας τας εκδηλώσεις του αγιορειτικού μοναχισμού ... Τιμάται υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου, βραβεύεται υπό της Ακαδημίας Αθηνών και καλείται υπό πολλών μητροπολιτών εις τας εαυτών έδρας προς άσκησιν του μυστηρίου της εξομολογήσεως. Κατά τας εορτάς της χιλιετηρίδος του Όρους διεδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο, προ παντός από πλευράς οργανώσεως των εκεί λαμπρών τελετών, ων υπήρξε και τελετάρχης. Ως αληθής μοναχός εντρυφά και ευρίσκει παρηγορίαν εις τους Πατέρας της Εκκλησίας και δη τους καλουμένους νηπτικούς, τους οποίους έχει ως πρότυπα εις τον πνευματικόν του βίον και εις τα βιβλία του ...» (καθηγητής Στυλιανός Παπαδόπουλος).

Ο κατά πνεύμα άξιος υιός του Γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης (+ 2006) προλογίζοντας το βιβλίο που έγραψε με αγάπη γι' αυτόν αναφέρει: «Ο Γέροντάς μου, ηγούμενος Γαβριήλ, γέμισε με το όνομά του το Άγιον Όρος επί 75 χρόνια και η απώλειά του άφησε αισθητόν κενόν. Αλλ' άφησε και έντονη τη μνήμη της διαβάσεώς του και ανεξάλειπτα τα ίχνη της ηρωικής πορείας του προς τον ποθούμενον Χριστόν, διακονώντας τους αδελφούς του, τους «ελαχίστους».

Ο Καθηγούμενος της ιεράς μονής Γρηγορίου αρχιμανδρίτης Γεώργιος έγραφε περί αυτού: «Η ενασχόλησίς του με την γεωγραφία και την ιστορία έδειχνε την αγάπη του για την πατρίδα μας. Ενεσάρκωνε την εθναρχική παράδοση των ορθοδόξων κληρικών. Ήταν απaráμιλλος πατριώτης, ενώ συγχρόνως αγαπούσε κάθε ξένο άνθρωπο και τον υπεδέχετο και ανέπαυε με πολλή αγάπη στο Μοναστήρι του. Κάθε άνθρωπο ημπορούσε να δεχθή και να αναπαύση. Κάτω από τον πλατύ ίσκιό του κάθε ψυχή ημπορούσε να χωρέση και να εύρη καταφύγιο. Την αγάπη του μακαριστού Γέροντος εγνωρίσαμε και εμείς, αφ' ότου, χάριτι Θεού, ήλθαμε στο Αγιώνυμον Όρος. Με την αγάπη αυτή μάς εστήριξε και επτέρωσε. Με το αγιορειτικό ήθος του, την ιεροπρέπεια, την ασκητικότητα, την εκκλησιαστικότητα, την διαλλακτικότητα, την αγωνιστικότητα μάς ενέπνευσε και εδίδαξε. Η φωνή του ήταν η φωνή των αιώνων, του Αγίου Όρους, της Ορθοδοξίας,

της πονεμένης Ρωμιοσύνης ...». Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 24.10.1983.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Γεωργίου Γρηγοριάτου αρχιμ., Επικήδειος στον μακαριστό Προηγούμενο Γαβριήλ Διονυσιάτη, Ο Όσιος Γρηγόριος 9/1984, σσ. 3-5. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ Διονυσιάτης (1886-1983), Πρωτάτον 8/1984, σσ. 5-8. Θεοκλήτου Διονυσιάτου μοναχού, Ο Γέροντάς μου Γαβριήλ Διονυσιάτης, Αθήναι 1987.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Β' - 1956-1983*, σελ.1069-1073, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.